

Stina Ekblad spelade Rosalind i *Som ni vill ha det*

– Det finns något bitterljuvt i den som jag älskar

Stina Ekblad spelade Rosalind i *Som ni vill ha det* på Stockholms stadsteater 1985, en roll som hon minns med glädje.

– Rosalind är en av de där 'lyckliga' rollerna hos Shakespeare. Den är - precis som alla stora Shakespeareroller - fysiskt krävande med kraft och närvaro, med frasering och uppbyggnad av monologer. Rollen är verkligen det stora lasset i den pjäsen, en av de största rollerna över huvudtaget. Men väldigt rolig att spela; en lekfull roll. John Caird som satte upp den är en lekfull regissör; barnslig och samtidigt kunnig och mycket inspirerande. Han lärde mig otroligt mycket om att arbeta med Shakespeare.

Stina Ekblad berättar att man brukar säga att det enkla folket talar prosa och fint folk talar vers. Men hon påtalar att så inte alltid är fallet.

– Det är lite intressant att Rosalind inte pratar blankvers annat än i början och i slutet av pjäsen. I alla stora scener i skogen talar hon prosa utom när hon träffar herdarna. I *Som ni vill ha det* har herdarna Silvius och Febe ljuvliga scener på vers. Vi gjorde dessa scener som en pastoral idyll, en slags kärleksspel där versen passade väldigt bra. Rosalinds och Orlandos möten däremot är starka och passionerade. Jag minns att jag lekte med tanken på att Rosalind har så otroligt mycket att säga, så mycket känslor att ut-trycka, så hon *hinner* inte ens tala blankvers. Det bara flödar och flyger ur henne. Förälskelsen ger henne en sån enorm kraft så hon knappt hinner med själv. När hon dessutom klär ut sig till man blir hon så fri och njuter så mycket av det att hon kastar hämningar och band, och hon far ut i en klingande och oerhört poetisk prosa.

ATT VARA UTKLÄDD TILL MAN tycker kvinnliga skådespelare är väldigt roligt, menar Stina Ekblad.

– Det blir lättare att ta för sig; man föreställer sig att man kan tillåta sig mer när man är pojke eller man, och

går in i en mans föreställningsvärld. Det är lite som karneval, när man får göra sådant som man annars inte får. Det där kan man arbeta mycket mer medvetet med om man vill. Det gjorde vi inte i vår uppsättning utan det blev mer som en lek; Rosalind leker att hon är pojke och då är hon det. Och enligt teaterns regler och lagar så accepterar vi det. Men man kan om man vill gå längre med spelet att vara flicka och sedan bli pojke som blir förälskad i en pojke. Det finns regissörer som letar mycket längre i det där. Det kan vara svårt att samtidigt få det levande men jag tycker det finns mycket att hämta också i sådana tolkningar. Det finns en väldig frihet i att leka med fantasier om att könet inte alls existerar.

SOM NI VILL HA DET ÄR EN AV STINA Ekblads favoriterpjäser. Hon tycker det är Shakespeares mest förtrollande pjäs; charmig, ljuvlig och intagande.

– För mig är den mer än *Trettondagsafton*, mer än *Romeo och Julia*, till och med mer än *En midsommarnattsdröm*. Det finns något bitterljuvt i den som jag älskar: kärlekshistorierna å ena sidan, den mörka fonden med den melankoliska Jaques å den andra, det otroligt gripande slutet med bröllop och fest mellan paren, samtidigt som

Gustaf Skarsgård och Stina Ekblad i i Mats Eks uppsättning av *Köpmannen i Venedig* på Dramaten. Foto Roger Stenberg.

Jaques bara försvinner och bär med sig melankolin i tillvaron, det mörka som vi aldrig nånsin kan bli fria ifrån.

– Den är väldigt fint översatt av Göran O Eriksson. Just den här pjäsen passade honom som bäst. Monologen 'Världen är en scen' gör jag ofta i olika sammanhang, likaså Febes monolog som är ett av Shakespeares klassiska exempel på hur bra han använder antiteser: 'å en sidan .. å andra sidan'. Det är väldigt bra översatt och jätteroligt. Och så typiskt Shakespeare!

JUST NU GÖR STINA EKBLAD Portia i *Köpmannen i Venedig*, fortfarande för fulla hus trots att man spelat över 100 föreställningar. Hur har det varit?

– Det har varit roligt och mycket givande för vi har fått så stark respons på den här föreställningen. Den både berör och upprör och det är roligt att det händer något i människor när de ser teater. Responsen har för det mesta varit positiv, men vi har också fått starka ifrågasättanden och känslomässiga reaktioner, något man kan förstå, men vi har naturligtvis inga skumma avsikter med att spela pjäsen.

– Vi har också gästspelat med den i Italien där vi spelade den med textmaskin på italienska. Något som var intressant där var slutscenen där Shylock utsätts för ett kränkande tvångsdop. Vi var vana vid att folk skrattar till, något som inte behöver innebära att man hänskrattar, utan också kan betyda att man tycker det känns oväntat eller hemskt. Men vid ingen av de sex föreställningar vi gjorde i Italien kom det någon enda reaktion på just det stället. Det var vi förundrade och faktiskt glada över i ensemblen. Vi tycker ju det är en djupt obehaglig scen. Det verkade som om italienarna också tyckte det - kanske för att de har en annan historia, andra minnen - och kanske för att dopet i ett katolskt land har ett starkare, mer laddat symbolvärde än här.

Intervju: Roland Heiel